S. G. THEODORU

VERSURI

VOLUMUL I

NEW YORK - MADRID 1973

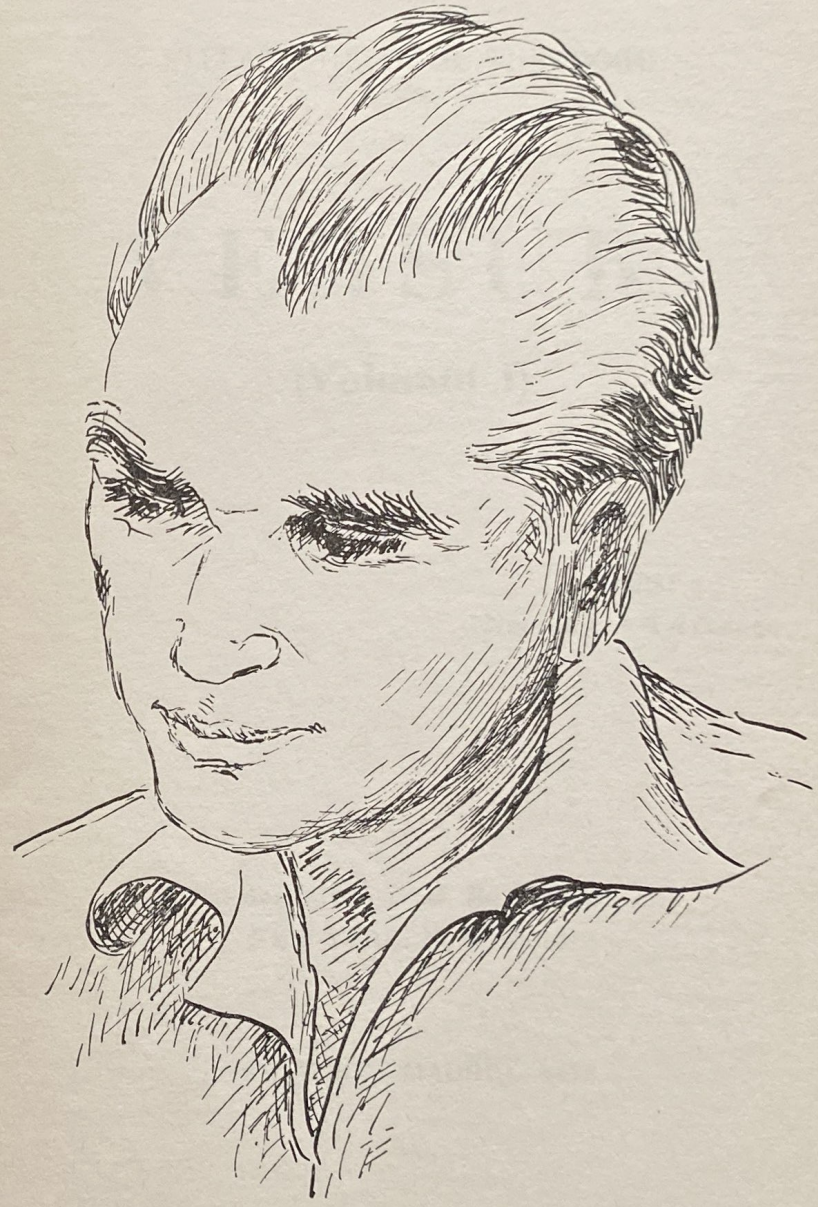

STEFAN GHEORGHE THEODORU

VERSURI

(Volumul I)

Schițe:
NINA BOGOS THEODORU

Editat de: SGAT—P. O. Box 354 G.C.S.
NEW YORK, N. Y. 10017

NEW YORK—MADRID—1973

© Copyright 1974
Stefan Gheorghe Theodoru

I. S. B. N.: 84-400-7040-3

Depósito legal: M. 189—74

Artes Gráficas Benzal - Virtudes, 7 - Madrid-3

SOTIEI MELE
pentru speranțele și amărăciunile
ce le-am împărțit în pribegie.

Lui ALEXANDRU și RADU,
îndemn și dragoste pentru NEAM și
ȚARĂ.

DUNĂRE

Dunăre copilărie, Dunăre iubită țară,
Ti-am privit a tale ape, ochi închiși, vară de vară.
Dunăre împărăție de poteci de stuf și ape
Unde umbre se strecoară în tăcere să s'adape.

Lume toată flori și gâze și un infinit de pene,
Tu, cu apa ta opacă, te întinzi la soare-alene,
Si cu coama ta de valuri, argintii, strălucitoare,
Scrii cu vis tot orizontul drumețit de mândrul soare.

Dunăre, împărăție, tot în prag de primăvară
Logofeți vin să-ți slujească, mândri crai cu pană rară,
Fără să-i numesc pe-aceia cari, cu-alor credință mare,
Te păzesc de gerul iernii și de-a vântului suflare.

Dunăre, eu știu că lumea-ți e mai mult ca nesfârșită
Si de treburile-ți multe și de griji ești covârșită,
Dar aș vrea de poți acuma, în lumina sângerie
Ce transformă tot cuprinsul în decor de feerie,

Să-mi trimeți în susul apei unduiri scânteietoare,
Să zăresc în ele iarăși dealuri, drumuri și ogoare,
Ce mi-au încântat privirea iar acum le simt doar para
Focului, arzând în suflet zi de zi cât ține vara.

Nici un murmur! Parcă-i vremea când mă petreceai tăcută
Pe cărări de basm cu zâne și cu apă ne'ncepută,
Pe cărări în care șoapte, foșnete și mii fiori
Se 'ntreceau să schimbe vântul pe-o orchestră de viori.

Stuful strălucea de aur, salcia purta smaralde,
Sus pe deal casa și via picurau vopsele calde;
Cerul s'așternea sub mine înodând în valuri perle;
De pe deal urmându-mi pașii, coborau din vie, mierle...

Dar s'au dus! Pieriră toate într'o negură de ură,
Intr'o besnă numai clocot de vârtej de foc și zgură,
Ce-a lăsat, din lumi de basme, doar tarlale de neghină
Si-a strivit copii și mame și pe cei fără de vină.

Iar acuma, cu grai dulce, viclenie ne 'ntrecută,
Vrea s'aducă iarăș zâmbet gurii care plânge mută.
.....

Dunăre, azi amintire, înțeleg întâia dată
Dece unda-ți veșnic tace și-i atât de tulburată.

MIEZ DE TOAMNĂ

Soarele raze revarsă,
Parc' ar vrea să fac'o farsă,
Când fierbinți, când se întrece
Să trimeată aur rece

Dăruind toamnei culoare
Prinsă 'n iz de sărbătoare
Peste poame rotunjite
Ce la soare, pârguite,

Incovoaie crengi, tulpină,
De-atât rod și de lumină
Că se sprijină 'n țărână.
Via, sus pe deal, în rână

Crește boabe colorate
In grămezi sau înșirate
Sub frunziș. O frunză moartă
Vestea frigului o poartă.

SENIN

Zi senină, zi cu soare,
Cer de foc scânteetor,
Zi ce lași să se măsoare
Tot ce e îmbietor.

Dintr' odată, besna 'nghite
Si lumină și senin,
Flamuri noi ne vin gătite
Cu minciună și venin.

Si sub cnut, m'au pus a duce,
Pentru păgânescul mit,
Jugul greu și umbra-mi cruce;
Capital ei m'au numit.

Si orbiți de lăcomie,
După zeci de ani trudiți,
M'au vândut, pe-arginți, o mie,
Celor, ce-i numeau bandiți.

Zi senină, zi cu soare,
Toată jalea mea o nărui,
Zi din nou încântătoare,
Astăzi mie mi te dărui.

ZILE DE TOAMNĂ

Cerul își ascunde fața în manta cărămizie
Ce-a umbrit toamna cu lumea-i de culori si poezie.
Crângul părăsit de oaspeți se îmbată de'ntristare
Pe un mozaic de frunze, strecurându-se cărare.

Un salcâm, căruia soarta i-a dat multe ierni să 'ndure
Caută spre deal, spre baltă, și de-alungul de răsure,
Fără ca să mai zărească cocostârci sau rândunele
Si de-aceia plânge frunze, peste-aceste vremuri grele.

Via'n deal șade stingheră în nuanțe îndrăsnețe,
Rodul i-a ajuns în cramă sau îngrămădit în piețe.
Vânt firav, abea mai suflă sgribulit după o claie,
L-a pătruns până la oase frigul de atâta ploaie.

Cât cu ochii poți cuprinde, nu e o viețuitoare,
Doar un pom, niște tufișuri și pustiile răzoare.
Nu-i un reazăm, toate-s triste, mohorâte 'nfrigurate,
Iar oglinzi de apă rece pretutindeni presărate.

Pe întreg cuprins, tristețea prinde glas cu ori ce clipă;
In culoare și lumină umbrele se înfiripă.
Dar în mine-i veselia, a trei luni și jumătate,
Ce o gust clipă cu clipă ..... și mă 'mbăt de libertate.

RUGĂMINTE

Tot gândul mi-adunai Părinte,
Si toate câte-am strâns în minte,
Să-Ti cer doar una, Sănătate,
Căci de mi-o dai, îmi dărui toate.

ȚIE

In susurul izvorului de munte,
In holde aurii și legănate,
In flori, în arbori, poame și grăunte,
In primii pași, în vorbele 'ngânate,
In tot ce 'ncântă ochii sau vorbirea,
In tot ce-i blând și drept și tot ce-i bine,
In tot ce-a dat și dă mai mult iubirea,
Te văd frumoaso veșnic, doar pe tine.

IN ORAȘ

In oraș, de peste noapte,
Prins-au să răsară stele
De argint, aur, sau coapte,
De mătase sau mărgele.

Si se cern pe nesimțite
Amintiri și doruri mute,
Cu surâsuri înfrățite,
Ori cu frunți pline de cute.

Peste tot, podoabă nouă,
Strălucind scânteietoare,
Sau plăpândă ca o rouă,
Ne vestește sărbătoare.

Din vitrini, lumini abundă,
Plin e locul, strada crește,
Si-adunând undă cu undă,
Noaptea soare-și făurește.

Dacă crezi în sărbătoarea
Domnului, care se naște,
Răsădește 'n suflet floarea
Dragostei..... Du-I-o de Paște.

CRĂCIUN

Mărgele calde de emoții
de-alungul vieții înșirate;
Mărgele nuanțate veșnic
mai altfel și primite 'n rate.
Surâsuri, bucurii, durere,
belșug, pantofi fără pingele,
De timp în amintire strânse,
se'nșir Crăciunului mărgele.

CA PRIMA DATĂ

Un fulg a prins,
în părul tău,
să se topească

Dar alte mii
hainã ți-au dat
împărătească.

Mereu te văd,
cu albii fulgi
fără de pată

Si tot apari,
mereu de-atunci,
ca prima dată.

RĂZVRĂTIRE

Când nu-s amiezi,
când nu e înserare,
când dincolo de țârm e numai mare,
când vântul stă pe muta depărtare,
atunci,
de nicăeri,
încet răsare
un gând adânc ce slobozit din hamuri,
mă poartă prin păduri
să mângâi ramuri,
brazde să'ntorc
și seminții
și neamuri
din cimitir să scol.
Cu ei cărare,
peste cei vii,
de groază arătare să făuresc,
strivind fără'ndurare
pe toți cei răi;
să'nfrunt pe cel mai tare.

DIN DEPĂRTARE

Era nespusă lume. Era o 'nmormântare.
Murise, al peniței, maestrul cel mai mare.
Intâi luă cuvântul un ins nespus de bine,
Bogat și chiar ministru, cum n'ajunge oricine.

Apoi un domn: pretenții, mustață și chelie,
Un glas ce să dărâme și-a lumii temelie.
Si au fost zeci. Toți vrură, cu-acest prilej, s'arate
Cu câtă elocvență vorbesc de-al lor confrate;

Și n'au scăpat prilejul să spună, să repete,
Cum scriitorul veșnic, cu ochiul de erete,
Cu minte genială, putere uimitoare,
Si dragoste de oameni nespus de arzătoare,

Nu și-a dorit în viață decât să zămislească
Mai mult, mai bun, mai bine, arta-i dumnezeiască.
Atunci întreg cuprinsul crescu fiori de veste.
Cioplind din slova legii blândețea din poveste:

—"Ba da! Am vrut o haină să înfășor căldură
Și mie dăruită dintâi și pe măsură.
Și-am vrut să nu port grije de ziua care vine,
Să pot trăi odată, departe, doar cu mine".

Și toți, care de față erau la 'nmormântare,
Luar' a lui cuvinte drept foșnet slab din zare,
Doar eu îl auzisem, gândind mai la o parte
La ziua cea de mâine și... ...la o nouă carte.

PLOUĂ

Plouă umbră cenușie,
Plouă umbră înghețată.
S'ar părea că n'o să fie
Cer și soare niciodată.

Plouă suliți nesfârșite,
Gânduri reci, întunecate,
Amintirea te trimite
Către lumi îndepărtate.

Cad săgețile de ghiață
Printre gânduri călătoare...
Clipele sunt lungi, de-o viață,
Cenușii, fără culoare.

MĂRTURISIRE

Scrisul meu un gen de n'are
Nu e chiar la întâmplare
Căci n'am vrut să cânt înaltul
Nici model să iau pe altul.

Dacă în ce-am scris cu zorii
Supărat-am cititorii,
Tuturora cer iertare
Pentru ori ce supărare
Cu ce-am scris, cândva, în urmă
Sau că scrisu-mi nu se curmă.
Insă oare cine-i pune
Să citească? Pe alune
Cin' le ceartă de n'ai minte
Si îți rupi în ele-un dinte?

Muza-mi chiar de nu-i dibace,
Zi și noapte nu-mi dă pace
Si cu gândul împreună,
Intr'o clipă le adună
Pe hârtie și înșiră,
Tot ce-i place sau o miră.
N'o certați! Să'nhami o minte
Nici nu poți, nici nu-i cuminte.

Unde strângi ce tot frământă,
Tot ce plânge, tot ce cântă?
Stiu ce grea e'nlănțuirea,
Si atât cât naște firea,
Totu-i liber, mângâiere
Si podoabă ce nu piere.

Eu, umil și cu răbdare,
Vreau s'aduc la fiecare,
In răgaz, pentru lectură,
Gând curat, plin de caldură.

NEW YORK 1965

VIAŢĂ...

Viaţă nouă'n lume veche,
Viaţă veche'n lume nouă,
Eu vă port aşa pereche,
Fără noimă, pe-amândouă.

Viaţă nouă! Mii de visuri!
Oare cine poartă vină
Că, în lumi de paradisuri,
Porţi sub aur doar rugină?

Viaţă fără de speranţe,
Fără tihnă, ...viaţă sumbră,
Te-am dorit în alte stanţe,
Şi te-am dat pentru o umbră.

Cum de eu, ce n'am nici nume,
Vă cer socoteală vouă?
Viaţă nouă'n veche lume,
Viaţă veche'n lume nouă!

UMBRE

Din raze calde aurii
Si-a florilor magie,
Desprinzi nespuse bucurii
Si multă nostalgie.

Din clocotul ne-asemuit
Al vieții: piept și coate,
Te bucură ce-ai plăsmuit
Că ai să faci din toate.

Din truda pâinii zi de zi
Desprinzi doar amăgire;
Se sting cântări, pier poezi',
E viața'n netrăire.

DESTRĂMARE

Cât să numeri pân' la două,
Când te ninge, când te plouă;
Si de cât tot bate vântul,
A pierit ca'n vraje cântul.

Eu sunt ud dar nu îmi pasă,
Căci nu pot s'ajung acasă
Nici uscat și nici cu bine.
N'am noroc ca orișicine.

Drumu-i tot numai o clisă,
O mocirlă cu pași scrisă
Dar m'am învățat cu toate
Si mai rău nici că se poate.

SOARE

Soare, foc în frământare,
Lumii zeu și miez de viață,
Soare semn de întrebare
Intr'o besnă numai ghiață.

Tu, pe ceru-ți de mistere,
Pari un strigăt bucuriei
Si-al chemării efemere
Spre odihna veșniciei.

Ce ești tu, și ce te face,
Ca din geru 'ncremenirii,
Să desprinzi viață și pace,
Si s'o dărui, toată, firii?

TOT ȚIE

In casa mea e-o floare
Ce înflorește 'n zori,
In ori ce zi, splendoare
Si floare între flori.

In casa mea i-o floare,
Ce vieții, pas de pas,
Presoară sărbătoare
Pe clipe de popas.

BUCURIE

E și cald și zăpușeală.
Ceru-i vată îmbibată
Cu cenușe și cerneală
Neagră - spălăcită - mată.

Un pastel care dispare
In culori începușate.
Un decor, de-un oarecare
Fără duh sau pietate.

Dar degeaba-s toate hâde,
Fără spirit, fără minte,
E ceva ce-n mine râde
Cu o dragoste fierbinte;

E-un izvor de bucurie
Si de viață, ipostasă,
Diademă aurie;
De nimic parcă nu-mi pasă.

Printre nori, caut anume
Să nu văd decât seninul.
De zăduf râd și fac glume,
Iar decorul ca și vinul

Lin încearcă să mă fure.
Văd, în pomii depe stradă,
Neuitata mea pădure...
Toamna frunze o să-i cadă,

Ca apoi în primăvară
Să nu fie decât floare,
Si un foșnet, ce să pară
O poveste 'ncântătoare.

Casele, ca la paradă,
Se despart ca să apară
Dealul, via, o ogradă,
Si un eu de-odinioară.

Dar oricâtă-i duioșia
Si regrete o 'nconjoară,
Port în mine bucuria
Ca atunci, ... ca prima oară.

AMAR

Păienjeniș de flori ucigătoare.
Parfum dulceag și acru totodată.
Din orizont se'mprăștie o boare
Ce măzgălește totul într'o pată.

Prin reci cocleli un soare pal răsare;
Tot ce e mic se pierde în micime;
Si'n nesfârșit, crescând, tot ce e mare...
Mă prăbușesc în beznă și-adâncime.

Care infern, ce minte 'ntortochiată
A născocit atât venin și ură
Si le-a 'mproșcat pe lume dintr'o dată,
De simt amar în suflet și în gură?

GÂND DE CRĂCIUN

Un cer senin și inimi tot senine.
Urări de tot ce e frumos și bine.
Printre drumeți, sub geamuri, trec fantasme
Și peste tot plutesc cântări și basme.

De-a-lung de străzi, prin case și oriunde,
Ceva de dincolo de lumi pătrunde.
Și'ncet, împărățiile uitate
Se nasc din nou, să fie noutate.
Și bucurii, speranțe 'nfiorare,
Transformă niște zile'n Sărbătoare.

Doar dincolo de zare se ridică
O lume de urgie și de frică
In care nu-i Crăciun și nu e pâine
Ci, poate doar, speranța unui Mâine.

CINE?

Nici să râd, să beau, nu-mi vine,
N'are rost când n'ai cu cine.

Când mi-e dor de deal, coline,
Eu m'aşi plânge, dar la cine?

De-i de-acasă-un mărăcine
Tot îl cânt, dar pentru cine?

Ce îndemn mereu în mine
Vrea să scriu? Mă 'ndeamnă cine?

De e rău, îl ştiu. De-i bine,
Nu mă duce gândul cine.

FUGI

Fugi, te-alungă soarta veşnic ca pe-un câine
Si aştepţi într'una un «mai bun» de mâine.

Fugi de-amar şi jalea ce te chinueşte
Ca s'aduci spre tine ce-i Dumnezeeşte.

Fugi de gânduri negre, de-amintiri, departe...
Cum să le scriu oare, toate, într'o carte?

CRACIUN (II)

Căldura unei vetre, văpăi neastâmpărate
Ce'n trosnetul de vreascuri poveşti încep să spună
Cu smei, cu feţi, cu zâne, poveşti adevărate,
Acum în miez de iarnă şi la sfârşit de lună.

Din umbră, para vetrei, basm după basm desprinde
Ca să picteze ziduri şi bolta 'ntunecată.
Năframa numai stele şi murmur de colinde
Işi dărue povestea, în taină, încă-odată.

Incet de tot plutește, pe vetre, peste sate,
Sfială, laolaltă, cu temeri ne 'nţelese.
E liniște deplină. Luminile cresc mate;
Nu mişcă decât fumul ce ţese şi deştese.

Crăciun, tu amintire, tu clipe minunate!
Crăciun de mult, odată, Crăciun din vremuri grele,
Crăciun din totdeauna... Tu eşti? Sau cine bate,
Cu-atâtă sfiiciune, în geamurile mele?

REGRETE

Viață rece și târzie
Fără pic de fantezie;
Viață ce ca o reptilă
Te târești. Mi-e tare milă

Când văd zilele'nșirate
Cum se duc îngenuchiate
Fără să desprind din ele
Soare'n flori, șiruri mărgele

De lumină și culoare.
Ceru-i amuțit și doare,
Ziua șade speriată,
Rece, fără judecată.

Tare mi-e de mine milă
C'am o viață de reptilă,
Searbădă și cenușie
Fără pic de fantezie.

NEW YORK 1966

IN GRĂDINĂ

Curge soare
Pe răzoare
Si'n gradină
Se anină
In uitare
Ca o mare.
Iarba verde
Gându-l pierde
Si socoate
Că se poate
Si m'alină
In lumină.
Curg speranțe
Pe faianțe.

Primăvară,
Prima oară,
Deși poate
Nu sunt toate
Dăruite
Si-aurite,
Văd în tine
Numai bine,
Văd cum crește
Strălucește
Si din ghiață
Cum prind viață
Zori curate,
Libertate!

MUŞCATA MEA

La mine 'n zori a înflorit
Mușcata, ca odinioară,
O floare cu un colorit
De cânt de fluer și vioară.

Mușcata mea e-un univers
De amintiri însângerate,
Cu lăcrămi frunze vers cu vers,
De veșnic dor și pietate.

Mușcata mea-i țară de flori
Cu crânguri mari și nesfârșite,
Cu râuri repezi uneori,
Cu mal de sălcii și răchite.

Mușcata mea-i lumi de poteci
De munte, deal sau de pădure,
Prin stufărișul numai teci,
Prin grâu înalt sau prin răsure.

Mușcata mea e un pridvor,
E colbul turmei pe 'nserate,
Ce se așterne pe-un covor
De catifea și nestemate.

E liniștea din piept și gând,
E tihna nopții înstelate,
Lumini care se sting pe rând
In lumi de vis și dor, uitate!

DE ODINIOARĂ

Soare dintr'un colț de Țară,
Tu de-odinioară soare,
Ce creșteai din apă clară
Printre sălcii plângătoare,

Si te ridicai pe-albastru,
Printre triluri fără număr,
Sus, pe bolta ta, sihastru,
Un luceafăr Lui, pe umăr.

Astăzi ai ajuns din solul
Cerului și-al veșniciei
Doar un astru prins în golul
Neștiinței și-al trufiei

Ce încearcă în ocară
Insăși cerul să-l doboare...
Soare dintr'un colț de Țară,
Tu de-odinioară soare.

A FOST ODATĂ

A fost odată ca 'n povești,
A fost ca niciodată,
Un stol de 'naripate vești
Din lumea 'ndepărtată,

Si cerul mohorât și grav,
Ca umbra unui castru,
Se transformă într'un zugrav
Pe un imens albastru.

Atunci dorința ce-o mângâi
In jalea zilei grele,
Născu speranța mai întâi,
Pe-un cer stropit cu stele.

Si au pornit doruri fierbinți
Prin gratii și lacate,
Cu frământări de trup și minți,
Pe drumuri neumblate.

In zalele de cutezări,
Cu zori și culmi apuse,
Unitu-s'au din patru zări
Speranțele ne spuse.

Iar Cerul hotărî atunci
Să mă renasc ca'n carte,
Dar singur, fără deal și lunci
Si-atâta de departe.

A fost odată ca 'n povești
In lumea minunată,
Dar astăzi sunt, și astăzi ești
Cu cel de altă dată.

HUDSON RIVER

Ceru-i tot un fumegai
Ce încet se lasă,
Smălțuind cu mucegai
Pomi și gard și casă.

In grădină, iarbă, flori,
Fără ca să plouă,
Prinse'n ceața numai nori,
Ude-s ca de rouă.

Tragi în piept aburi fierbinți
Si întreg văzduhul,
Corpu-i tot pătruns de ghinți
Simți că îți dai duhul.

Hainele au aderat
Până și de oase
Si le simți, cu-adevărat,
Mucilaginoase.

Obosesc fără de rost,
Nu știu ce-i cu mine,
Dar oricât ar fi de prost
Eu mă simt tot bine.

SPERANȚĂ

A încolțit un mugur de speranță,
In sufletu'mi fierbinte, ce se zbate,
Deși-i spărturi de piatră și faianță,
De-atât de multă grea străinătate.

Imi port speranța'n soare și lumină,
O ud mereu cu roua depe gene,
Umil, spre a măslinilor colină,
Ridic priviri și-a rugilor catrene.

Tu, ce-ai creat lumina și căldura
Cu înțelesu-Ți ne'nțeles, e oare
Atât de greu ca să înlături ura
Si'n loc de spini să văd crescând o floare?

CULORI

Cu zori de străluciri senine,
Pe-un drum de-albastru univers,
Din unda verzilor coline,
Porni cântarea unui vers.

Si 'n triluri calde, nesfârșite,
Cerul a prins prelungi fiori,
Iar roua 'n florile trezite
Răsfrânge sute de culori.

In mări țesute din smaralde,
Plutesc scântei: șofran sau nea,
Safire sau rubine calde,
Sub iute zbor de rândunea.

Intr'un elan de dăruire,
Pe munți câmpie și pe ape,
Nuanțe prind să se resfire
Si'n sfiiciunea lor să sape.

Se'mbată toate de culoare
Pe-un portativ rupt din zenit;
Doină din veac nemuritoare
In dorul meu neîmplinit.

PENTRU EI

Când de pretutindeni umbre noaptea-și strânge,
În imensa besnă, văd un câmp de sânge
Și o lume 'ntreagă, pusă'n rând, să poarte
Pietre mari de moară, propria lor moarte.

Noapte după noapte, ce-am văzut odată
S'a încrestat pe ceruri. E-o hidoasă pată
Ce revine veșnic ochilor și minții,
Ca simbol al trudei și al umilinții.

Șirul trece'ntr'una, fără de oprire.
N'are cin' să-i plângă, cine să se mire.
Nimeni nu le vede-a ochilor izvoare,
Mâinile căzute, frântele picioare.

Noapte după noapte le-am ieșit anume,
Chiar în drum, strigându-i pe toți după nume.
Le-am atins și brațul, trupul lor de iască,
Dar n'a stat nici unul, nici să mă privească.

În această noapte, i-am oprit stând cruce,
Dela ei să aflu ce îndemn îi duce,
Umbrele'mpietrite, răscolind destine,
Semănară șoapte:
—«Ce faci pentru mine?!»

DIMINEAŢA

Zorile-au țașnit de-odată.
Curge veselie.
Din văzduh, ca o săgeată
A trecut o ciocârlie.

Depe gard, pe rând, zorele
Ochi își fac potirul,
Gâze bune și viespi rele
Cercetează-atent tot șirul.

Vrăbiile, ciorchini de pene,
Au pornit dispută.
Numai una-așa de lene,
A rămas, pe streșini, mută.

Si betelile de soare,
Caldă strălucire,
Ce s'ascund din floare 'n floare,
Sunt purtate de uimire

Că din verzile sepale,
Mici și închircite,
Astăzi, le-au ieșit în cale
Gingășii ne-asemuite.

Un motan, cu demnitate,
Depe gard coboară.
După clipe neuitate,
Se-odihnește prima oară.

Parcă plânge o fereastră...
Sprijinită'n mână
Către bolta cea albastră,
Lung privește o bătrână.

Pe când toată lumea 'n rugă
Preamărește Domnul,
Rezemat de-o buturugă
Eu încerc să'ntâmpin somnul.

V'AM PIERDUT

Zori de rouă 'nmiresmate,
Zori lăptii, catifelate,
Zori de dragoste de viață,
Zori mereu cu altă față.

Prânz dogoritor, arșiță,
Prânz la umbră sub căpiță,
Prânz de caș, ceapă și sare,
Prânz ce'mparți cu fiecare.

Seri în cramă sau prisacă,
Seri pridvoare numai clacă,
Seri în iarbă, printre stele,
Seri cu visurile mele.

Clipe, locuri de-altă dată,
Azi pe hărți un punct, o pată;
Plaiuri dragi de-odinioară,
Ați pierit c-o 'ntreagă Țară.

IN ZORI

Au cântat mierlele 'n zori,
Ca pe dealurile mele,
Amintiri din alte vremi
Amintiri atât de grele.
De departe un lătrat,
Peste ani încet mă poartă
Prin pădure, printre vii,
Sub a cerurilor toartă.
Fără veste încep stropi,
Cu sfială de fecioară,
Ritmic, să lovească 'n geam,
Cum făceau și-odinioară.
Plouă iar mătase gri,
Când răcoare, când căldură,
Care mă făcea cândva
Să m'adăpostesc sub șură.
A pornit în stradă iar
Apa în oglinzi să crească,
Culegând făgădueli
Din strădania cerească.

VRĂJI

Pastel trandafiriu de-amurg ce întârzie;
Basm care anină încet de gene rouă;
Imagini cu contur de dor și fantezie;
Clipele apuse desprind gândire nouă.

Arici de păpădii pornesc în zbor destine.
Trilul, ciripitul și zborul de erete,
In drum fură din pași și 'ndemn dau la oricine
Taine să deslege în flori de margarete:
Si dragostea de'ntâi, și dragostea de-apururi,
Grija grelei zile și dor fără hotare,
Dorinți fără păcat și fără de cusururi
Tot ce iei sau dărui, mai altfel ți se pare.

Pământu-i fermecat și vraja glăsuește,
Visuri te'mpresoară și nu cunosc prihana,
Astepți să vezi în mâini preafermecatul pește,
Clipa care-aduce pământului nirvana.

GÂNDURI

Flori de cutezări și rugă
Zugrăvind încet altare;
Sus, pe linia de fugă,
Un semn nou de întrebare.

Gând penel de basm și trudă,
Gânduri fără de prihană,
Cerul când o să v'audă?
El, balsam pe orice rană!

TEAMĂ

Nu mă mai tem de-urgii și nici de fiare,
Si nici de oameni astăzi nu mi-e teamă.
Nu mă mai tem de rău, nici de cel tare,
De cel ce mă alungă sau mă cheamă.

Trecut-am prin furtuni ucigătoare,
Peste minciuni și ură fără seamă,
Cu ochi secați, cu trup flămând ce moare,
Si tot trăesc. De-aceia nu mi-e teamă.

Dar uneori, în dorul mut de Țară,
In dor de câmp, pădure și coline,
De blânzi bălani ce poate și-azi mai ară,
Mă tem că mor prin țările străine.

RĂMĂȘIȚE

Rămășițe, dintr'o lume care-a ars cumplit în pară,
Au purces pe greaua cale de pribegi cu viaț' amară.
De sunt unii ce în suflet n'au dorinți biruitoare,
Ceilalți însă's unul și-unul. Cum de reușesc ei oare,

Dacă nu prin voia-Ti Doamne, să-i cunoască-o lume 'ntreagă?
Si 'narmați doar cu o pană, ei tot leagă și desleagă
Gânduri noi, gânduri uitate, pe-un ocol cât ține cerul,
Fără teamă de ce'ndură, biruind foamea și gerul.

Dă-le Doamne biruința, mult prea bine meritată,
Le veghează gând și inimi, să rămână fără pată,
Si de e în cer răsplată, sau dacă dorești să fie,
Ia un pumn din ea șaruncă, în urcușul lor, pe glie.

RUGĂ

Nu pentru mine, Doamne, pentru dânșii,
Pentru flămânzii, muții, pentru plânșii,
Pentru ei Doamne eu mă rog de pâine
Si-un adăpost să aibe azi și mâine.

Si dacă vrei Tu, bunule Părinte,
S'oprești izvorul plânsului fierbinte,
Poruncă dă minunile să crească
Din lăcrămi și cenușa pământească,
Din ruga lor și ale mele toate,
Cu voia-Ti Doamne atâta cât se pote,
Le dă puterea, mintea și norocul,
Să sfarme ură și blestem cu focul.

Pe cât au plâns și câte le îndură,
In lumile de besnă și tortură
Plătit-au și-a strămoșilor păcate.
E timpul Doamne! Dă-le LIBERTATE!

RĂSPUNS

Voi nu știți ce e Țara
Si patria ce este,
Cum nu pricepe fiara
A doinelor poveste.

Prin codri, nai, lăute,
Cu frunzele țes șoapte,
Nu pentru lupi și ciute,
Nu pentru minți necoapte;

Stejarul care crește,
Si salcia, arțarii,
Si râul plin cu pește
Si grânele pe arii,

Tot ce e mugur, floare,
Ori poame, soare, ghiață,
Ce s'a născut sau moare,
In mine-și află viață

Si'n cei lipsiți de ură,
Din plaiuri sau morminte,
Ce frații nu-și vândură
Pe-o strachină cu linte;

El, fratele cel tare,
Cel ce-a înfrânt mânia,
Acela'n suflet are
Si crește România.

O MÂNĂ DE NEBUNI

Iconostasul zorilor deșerte
Cu roua împietrite de mirare;
Pe toți acei ce-au stat în nemișcare
Se-așează grosul colb fără să ierte.

O dâră lungă, dâră nesfârșită,
De greu venin și groaznice cuvinte
S'a strecurat prin vetre și morminte
Si tihna a pierit într'o clipită.

Ce searbădă e lumea când nu-i lume,
Si câtă ură-a prins să încolțească
Pe un imens pustiu numai de iască
Invăluit în amintiri postume.

Si'n locul gol, un haos se frământă
In plescăeli de limbi înveninate,
Virtuțile-s vândute drept păcate,
Si-o mână de nebuni joacă și cântă.

INSTANTANEE DE TOAMNĂ

Soare rece strălucește
In sclipiri de solz de pește.

Vânt subțire ce se 'ntrece
Ca s'aducă șoaptă rece.

Frunze moarte, spulberate,
Din nimic par minunate.

Pomi schelete. Brațe, ghiare,
Cuprind cer și depărtare;

Zeci speranțe dau să moară
Peste lumi de-odinioară.

Fugi de ploaia rece, deasă,
Fugi să te ascunzi în casă.

In cămin, ferit de lume,
Se strecoară fără nume

Noi speranțe. Amăgire
Pentr'o 'ntreagă omenire.

PLOAIE

Plânge bolta mohorâtă
O urzeală de mătase.
Fire lungi se întărâtă
Peste drumuri, peste case.

Si ca'n fiecare toamnă,
Norii-și scutură din rouă
Dar nu știu ce mă îndeamnă
De-aflu ploaia veșnic nouă.

Invățații scriu poveste
Tâlcurile să le'nșire;
Si încet, cresc fără veste
Rugi ce amuțesc satire.

Dar în lungul drum al sorții,
Văd în ploaie pietate
Si un prag ceresc al porții
Spre minuni și noutate.

Si cu fiecare clipă,
Vechiul drept podoabă nouă
O minune înfiripă.
Iar afară plouă... plouă.

DE CRĂCIUN

Crăciunul e un teatru ce-o piesă veșnic joacă
Intr'un decor: hârtie, lumini și promoroacă,
Si'n care orișicine se prinde'n joc cât poate
Sau stă retras și'ncearcă să le cuprindă toate.
Crăciunu-i basm de basme cu lumile străbune
Ce tu îl spui la altul și el ție ți-l spune.
E basmul ce-a prins viață în grajd sărac de vite,
Si pentru care astăzi ai toate pregătite
Ca să-l primești în suflet, să-l porți mereu cu tine,
Cu zâmbet, cu credință, așa cum se cuvine,
In clinchet de cristale, belșug și voie bună,
Sau case reci, în care, din zdrențe o cunună,
Cărbuni și-o lumănare, încearcă să înscrie,
La cei lipsiți de toate, puțină bucurie.
E-un basm ce-și naște graiul în lumi de libertate
Sau locuri înrobite de uri și de păcate,
In lumi numai cu soare, în lumi cu veri și ierne,
In lume de pustiuri sau cu zăpezi eterne,
In locuri unde-s lupte și unde un părinte,
Stergându-și răni de sânge, de-ai lui și-aduce-aminte;
La fiul ei cu gândul, o mamă-adânc suspină,
Nu-l poate strânge'n brațe în noaptea de lumină.
Un basm din mii de basme, o lacrimă fierbinte,
Pentru ce simți acuma sau îți aduci aminte.
E basmul sfânt, de veacuri, ce na'ncetat și bate
La fiecare'n ușe, în inime curate.

MOȘ CRĂCIUN

Moș Crăciun, cu dalbe plete,
Ce cobori, pe îndelete,
Printre nori și pe ninsoare,
Si prin geamuri numai floare;

Moș Crăciun, copilărie
Cu speranțe zeci, o mie.
Moș Crăciun, infiorare,
Ce te'mparți cu fiecare

Si aduci în lumea 'ntreagă
Dar de dar să se aleagă.
Insă'n ani de'nfometare,
Tu, ne-ai dăruit răbdare,

Iar în clipe de urgie,
Tu ne-ai dat drept bucurie
Noi puteri, puteri într'una
Să'mpletim, din spini, cununa.

Moș Crăciun, ca prima oară,
Eu te rog din cer coboară
C'o desagă mare, plină,
De căldură și lumină.

Si-o împarte, cu răbdare,
Rând, pe rând, la orișicare
Ce îți iese'n drum sau, poate,
Stă ascuns de toți și toate.

Du-te și în fund de zare,
Pe un drum și o cărare,
La acei ce nu te cheamă,
La acei ce tac de teamă,

La acei din târg și sate,
Dă-le cât le-au fost luate;
Iar la regii de-astăzi, Sfinte,
Dă-le ochi și dă-le minte.

NEW YORK 1967-1968

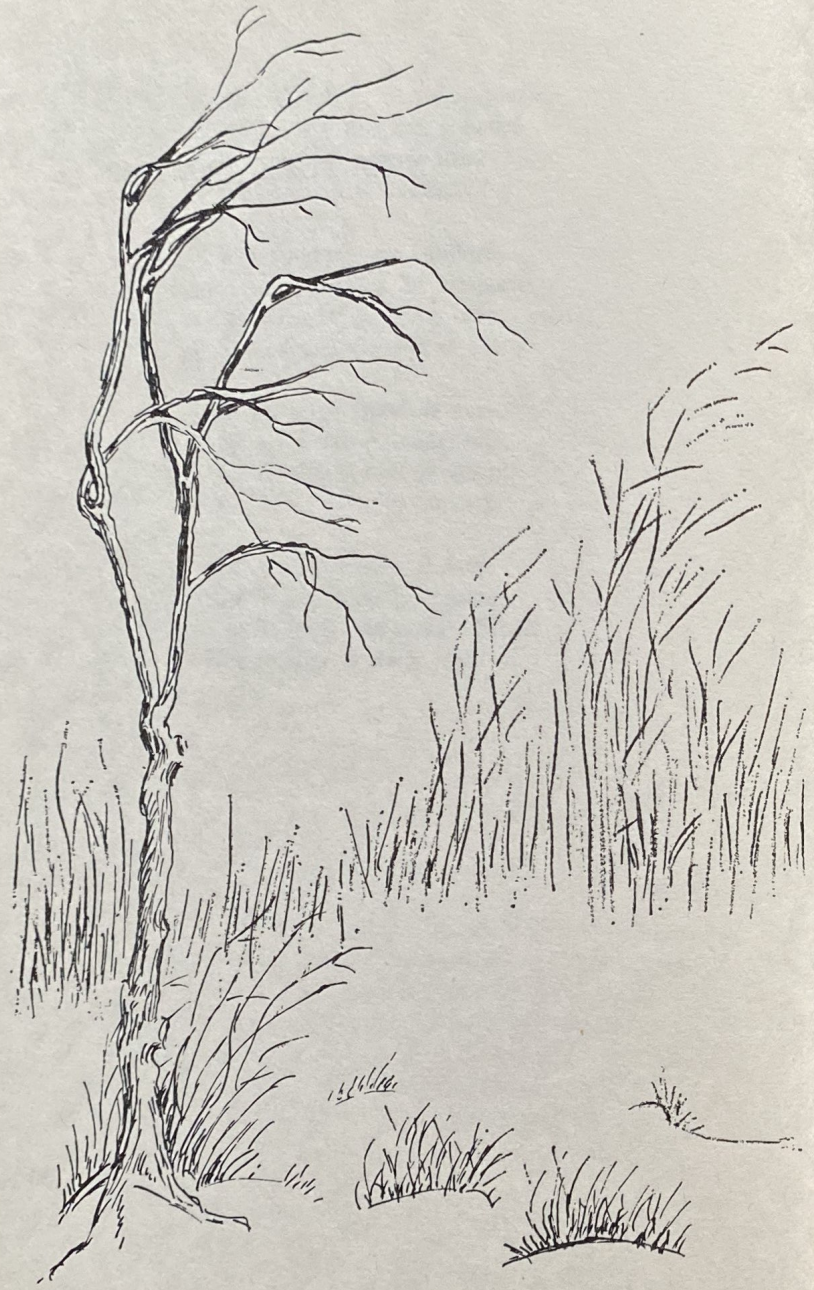

NU MAI PLÂNGE MAMĂ

Nu mai plânge mamă, roșii îți sunt ochii
Nu mai strânge falduri în pulpana rochii.
Nu mai plânge mamă tu doar știi prea bine
Că îmi este gândul, tot la voi, la tine.

Stiu că 'n ochii umezi nu porți numai dorul
Dar și-ascunsă teamă, că poate feciorul,
Cel pornit în lume, cel gonit din toate,
S' afle cale 'ntoarsă astăzi nu mai poate.

Arde la icoană lumănare 'n sfeșnic,
Tu mereu acasă, eu pe drumuri veșnic.
Tu păzești căminul și 'ngrijești morminte,
Eu mergând pe drumuri, pururea 'nainte.

Nu te teme mamă, calea mea mă duce
Tot în umbra Țării și pe căi răscruce.
Dar sunt dârz și tare și, odată poate,
O s' ajung sfârșitul drumurilor toate.

Si-o să-mi aflu tihna, plină de lumină;
Vom privi, din casă, via pe colină,
Căci port clipa sfântă, prin grea pribegie,
Când vei plânge mamă, plâns de bucurie.

RUGĂCIUNE

Iți mulțumesc Părinte al forțelor divine,
De clipele trecute și clipa care vine;
Iți mulțumesc Părinte că'n nopți de'nverșunare
Te-ai arătat lumină și te-ai făcut cărare;

Că'n mijlocul furtunii, la locul de răscruce,
Eu te-am aflat spunându-mi ce drum și unde duce;
Si în îngheț de moarte, eu te-am găsit adese
In truda care prinde speranțe noi a țese.

Iți mulțumesc Părinte că'n plină flămânzire
Ai dat unei fărâme puteri de amăgire,
Iar într'o biată coaje, de pâine, aruncată,
Eu am ajuns la Tine ca azi și altădată.

Iți mulțumesc Părinte, stăpân peste altare,
Că te-am găsit de-apururi în ori ce încercare,
Că te-am găsit în lăcrămi, în trudă, în nevoi,
Că te-am găsit în mine, că te-am găsit în noi.

Dar dacă vrei, de astăzi, Părinte bun, ceresc,
In toate ale lumii să pot să te găsesc,
Și'n raze de lumină, în murmur de izvoare,
In clipe lungi de tihnă și'n fețe zâmbitoare.

NEDUMERIRE

Cine, când doar eu cu mine vreau să mă ascund de toate,
Vine pe furiș, hoțește, și'n război îmi tot socoate
Câte am pierdut, și câte, din neștiință sau greșeală
S'au scăzut la socoteală?

Cine în singurătate dela sine se poftește
Si, în visurile mele, se strecoară ca un pește
Unduind nedumerire, peste luciul ce apare,
Intre gând și întrebare?

Cine-i cel ce'ntotdeauna din oglindă îmi trimite
Neîncredere, dojană, în priviri lungi și-ascuțite?
Si dece când în mâhnire caut colțul cel de pace,
Niciodată el nu tace?

Cine născocește'ntruna fețe noi la fapt și șoapte,
Ne 'ncetat purtându-mi pașii tot pe străzi pustii în noapte?
Cine-i cel ce n'are frică și de loc milă de mine?
Mă întreb adesea, cine?!

POEMUL CUVÂNTULUI

Intâi fu Cuvântul,
L-a spus Dumnezeu,
Furtuna și vântul,
Apoi am fost eu.

Si ce-a fost pe urmă?
Năcleală de gând
Si lumea o turmă
Ce merge în rând.

Si-atuncea Cuvântul
A prins încet glas.
Pe coastă, mormântul
Făcu primul pas.

Cu tremur și spasme,
Din crunte beții,
O șoaptă din basme
Născu drumeții.

Si ce-a fost pe urmă?
O ceață a fost
Cu pasul ce curmă
Sfârșitului rost.

Si-atuncea Cuvântul
Tunat-a din cer:
«Al tău e pământul!»
De-l am, ce mai cer?

Intâi fu Cuvântul,
L-a spus Dumnezeu,
Furtuna și vântul,
Apoi am fost eu.

TRANSILVANIE!

Transilvanie, o lume și o țară 'ntr'o cetate,
Dăltuită 'n stânci semețe, cu zăpezi încununate.
Tară plină de izvoare și de râuri și de ape,
Ce puzderie de turme și sălbătăciuni s' adape.

Tară ce păduri, poene, ca smaralde-ți sunt veșminte
Frumusețí ce nu cuprinde omeneasca noastră minte.
Aur care crește 'ntr'una sau s'ascunde în străfunduri,
Sau prin stânci, ca să apară printr'a râurilor prunduri,

Poame ce culeg din ceruri har de binecuvântare,
Si grădini, ș'albe pridvoare numai flori și desfătare,
Si flăcăi, și fete mândre, primăveri de bucurie;
Înțelepți și crai de buchii, țării toți bijuterie.

Lume ce avuta-i leagăn în a timpurilor neguri
Si-ai făcut ca din fărâme să clădești bucăți și'ntreguri.
Tu ai prins din albe ghețuri și din peșteri de răcoare,
Să resfiri câmpii mănoase ce să râdă către soare.

Si din piatra ta și glie, cu arșiță și cu rouă,
Cu pădure și câmpie, ai făcut plămadă nouă.
Ai crescut o omenire, Geți și Dacice popoare:
Dârze, mândre, ne 'nfricate, pururea biruitoare.

Si le-a fost viața o luptă, iar în luptă au prins viață
Si din frământarea dusă s'a născut și mai semeață,
In aceleași porturi dace, ginta cea de vitejie,
Ce avea, unind toți frații, să clădească-o Românie.

Transilvanie de stâncă, de ogoare și de fapte,
Cu belșug și omenie, pârg ai fost de poame coapte.
Ai lăsat în vechi ceaslovuri nume făr' asemuire,
Si-anonimi care luptară pentru dârza-ți biruire.

Slavă ți-om cânta de-apururi, glie binecuvântată
Ce-ai adus mândrii de oameni, astăzi ca și altă dată;
Spre aducere aminte, pentru cele îndurate,
Tu ai scris pe cer cu aur și cu sânge: Libertate!

IN PRIBEGIE

In zile lungi de pribegie,
L-am întâlnit pe Dumnezeu,
La fel ca în copilărie,
Pe drumul sufletului meu,
Pe care-l urc și îl cobor,
Purtând pe umeri munți de dor.

Si când îl văd, ca'ntâia dată,
Si El și eu facem popas.
E vorba lui cam încurcată,
Iar eu rămân fără de glas.
Si totuși curg, din patru zări,
Fluvii întregi de cuvântări.

Si de-l privesc de-adrept în față,
Văd ochii Lui ai mei că sunt,
Iar glasul Lui, când prinde viață,
E glasul meu când mă încrunt,
Si mâna Lui, ce-aduce har,
E mâna mea, cu plin pahar.

Mă'nalț și-acum ca'ntâia oară
De mână dus de Dumnezeu.
Pustiu cui poate să-i mai pară
Că-i drumul sufletului meu?
Si-l urc mereu și îl cobor
Iar El îmi poartă'ntregul dor.

TATĂL NOSTRU

Tatăl nostru care ești
Domn pe legile cerești,
Numele-Ţi fie slăvit
Ca părinte bun, iubit.

Peste Tara mea și-ai mei,
Tu fă voia care-o vrei,
Si peste al meu cămin,
Voiei Tale-i zic: Amin!

Si coboară Cerul Sfânt,
Către noi, pe-acest pământ,
Si la un întreg norod
Binecuvântează rod.

Dă-ne pâine, trupul tău,
Celui bun și celui rău.
Si precum ne-ai tot iertat
Iartă-ne încă odat'

Iartă-ne așa cum noi,
La belșug sau în nevoi,
Doar iertare-am împărțit
La toți cei ce ne-au greșit.

Tu ispitei fă-i zăgaz,
Clipei bune dă-i răgaz.
Si de rău și de păcat
Fă-mă Doamne'n veci iertat.

Tatăl nostru care ești
Domn pe legile cerești,
Eu doar Ţie mă închin,
Lui Cristos, Sfânt Duh,
Amin!

INDEMN

Un cer senin ca un surâs și un îndemn
In tot ce-i bun. Si zgomotul și-al vieții iureș
Dă uneori răgaz tihnit și blând și demn,
Deși nu-i ca'n pridvor la Olt, sau ca pe Mureș.

Nici Dunărea, Nici Nistrul nu-i și nici Siret,
Nici Argeșul cel purtător de mâl nu trece.
Doar rar, din larg, Atlanticul un val șiret,
Ghiduș, în rostogol a'mpins. E însă rece,

Ca și orașul ce-a pornit trufaș spre cer,
Amestecând în fier, beton, priviri pătrate.
După perdele și cristal, un pivnicer
Aerian, dă iscodiri nevinovate.

Dar soarele, curtenitor și câmpenesc,
Sub văl de aur, cântă toamnei bucurie.
Pe rând norii pe care-i port se risipesc
Si stau în drum zâmbind la toamna ce mă'mbie.

ROMÂNIE GLIE SFÂNTĂ

Rămâi cu bine floare ce lăcrămând petale
Oprești fără de voie pe ori ce călător,
Minunile s'admire, ce le presori pe cale,
Aevea, la ori cine. Decor încântător!
Nopți pururea senine, cu umbre de mătase,
Iești să ți se'nchine pe fie ce răzor.
E totul o gradină ce fir de aur coase.

Grădină care ziua se scaldă în lumină
La un izvor de aur. E toată un cristal,
Iarna brumat, iar vara nemărginită mină
Escaladând verdeață spre cer, drept piedestal.

Spre cer, înșiruire de crez și pietate,
Fântână nesecată de fapte ș'amintiri,
Inobilând cu jertfe si pilde neuitate,
Nenumărate veacuri bogate 'n năzuiri.
Tu minunată lume, ne-asemuită Țară,
Am să te port în suflet cum moșii mei Te dară.

CĂRARE

Eu nu'ncerc s'arăt ce nu-s
Căci oriunde-aș fi în lume,
Eu de-acasă-s veșnic dus
Fără loc de-ajuns anume.

Eu încerc prin vers să cânt
Nu s'ajung celebritate,
Depăn gând și tot frământ
Lucruri noi sau vechi, uitate.

Iar când nopțile veghez,
In strădaniile trecute,
Eu renunț la fruct și miez
Si la cele ne'ncepute.

Când e soare și senin,
Sau urgie'nourată,
La acelaș dor mă'nchin,
Cum făceam și altădată.

Si, dacă într'una scriu,
Nu o fac că știu a scrie,
Dar mi-e scrisul un sicriu
Pentru ani de bucurie.

Nu sunt trist și nici înfrânt,
Am primit spre moștenire,
Din a rodului pământ,
Drept de luptă și iubire.

Din pământ și'ntregul cer,
Am să netezesc cărare.
Eu nu sunt un ienicer
Ca să lupt la întâmplare.

Si pe drumul ce-l urmez,
Zarea mi s'așterne 'ntruna
Si mă prinde cum visez
Pentru-o clipă, numai una.

Dar orice îmi va fi scris
Si oricât să merg departe,
Am să-mi port și dor și vis
Si-am să lupt până la moarte.

PECETE

Se luptă cerul cu o'nourare
Ce s'a pornit să crească din spre mare,
Si valurile o stropesc pe-albastru
Si-al nopții astru
A'nmărmurit de spaimă și mirare.

Greu vântul s'a trezit în răbufnire.
S'a supărat pe frunze și pe fire
De iarbă. Din senin, fără de vină
Le vrea pricină
Dar s'a oprit. Totală 'ncremenire.

Si toate câte sunt, stau nemișcate.
O'nțepenire în culori bogate:
Pete albastre, zare purpurie,
Nori albi de iie,
Si negru, vânăt, cenușiu, de toate.

Si răsuflarea-ți parcă se oprește
Iar inima'n strânsoarea unui clește
Lovește ca un clopot de'nviere,
Intr'o durere,
Care-a pornit acuma și vuiește.

Iar dorul se revarsă peste lume
Făcând minuni. Vârtejul nori și spume
Se-oprește. Iarăși e senin și pace.
Totul se face
Prilej de-un vers, pe care-l scrii anume.

ACEIASI TOAMNĂ

De mult au împietrit în stanțe, pe rafturile veșniciei,
Aceleași toamne 'mpodobite cu stropi din caldele vopsele
Care-au cusut vesmânt de-uimire și de fiori copilăriei
Pe câmp întins, pe deal, pădure, și printre pomi cu ramuri grele.

Si azi sunt toamne minunate dar totuși mi se par străine.
Nu îndrăznesc să cred că poate, din râsul soarelui de aur,
Din clar de noapte argintie, i-o parte ce mi se cuvine.
Dar inima, ca în poveste, devine fermecatul faur.

Si dece nu? E-aceiași toamnă, și-acelaș simț de'nfiorare.
In mine-acelaș sânge curge și'n cer E-acelaș Domn și milă.
Dece să n'am a toamnei daruri, să strâng aceleași clipe rare
Si-atâtea lucruri minunate să le citesc filă cu filă?

Deși înlănțuit în gânduri, va trebui să-mi reiau zborul
Si'n stanță nouă făurită, să las în voie-a se culege
Din darurile noii toamne, să le'mpletesc încet cu dorul,
Să le transform în bucurie și să clădesc o nouă lege.

JOACĂ

Nu se poate,
Ca în rai,
Chiar pe toate
Să le ai.

Dar în rate,
Ia-le, hai!
Colorate,
Cer și pai.

De vrei luna,
Poți să vrei,
Insă una
Doar să iei.

De vrei toate,
N'ai să poți,
Nu se poate
Pentru toți.

Nu se poate,
De nu dai,
Tot și toate
Să le ai.

Zis-a cine?
Poate eu,
Poate'n mine
Dumnezeu.

NEW YORK 1969-1970

DELA DACI PÂNĂ LA NOI

De două mii de ani într'una,
Pe fața zilelor ce trec,
S'a oglindit mereu furtuna
In lăcrămi, care se petrec
Din tată'n fiu, pe-aceiași glie
De dor, de jale și mânie.

De două mii de ani, de-avalma,
Se scurg urgii și vin dușmani
Ce'n vorba lor poartă sudalma
Ce s'a 'ncrustat pe munți șoimani
Si'n sufletul ce nu mai poate
Păstra în el nimic din toate.

De două mii de ani într'una
Sunt spuse tot aceleași rugi;
Din candele... arde doar luna.
De ce și unde să mai fugi
Când a'mpietrit văzduh și glie,
De dor, de jale și mânie?

CIOBURI

Se strâng din zare gânduri
Si'n zări se 'napoiază,
Să fie-acolo piază,
Pe-a cerurilor prunduri
Drept dumicat de-amiază.

Pustiile altare
Doinesc la sfinți prohoade.
In țintirim noroade,
Sub bălării amare,
Din vreme prind a roade.

In lume, nebunia
Din spini cunună poartă
In băț, ce-l pune'n poartă,
Si-amână cununia
Pe o speranță moartă.

Eroi poartă drapele
Chemând la'nmormântare,
Ori plâng la întâmplare,
Cu lăcrămi de cișmele,
Un titlu oarecare.

Iar patrioții sună
Strigări de 'nțelepciune
Deșeartă... Un cărbune,
Plutind pe cer, de lună
Se'mpiedică, ș'apune.

INSOMNIE

Prin lumea toată
Un fir grăbit
A și pornit
Să treacă roată.

Brazdele toate
Le ia la rând,
Le 'nscrie 'n gând,
Si tot socoate

Cu întristare,
Câte s'au dus
Si câte nu-s
Intre hotare.

In râu constată
Si-i minunat
Că n'a aflat
Ca altă dată
Loc de scăldare,
Zumzet și cânt
Si nici în vânt
Infiorare.

Si'n deal cu vie,
Răzoare'n șir
Par cimitir.
Clipă pustie!

Muntele'n soare
Sade stingher
In cald și ger,
Fără mioare.

In pribegie
S'a stins ce-a fost,
Schițând un rost,
In insomnie.

CULORI DE TOAMNĂ

Toamnă unde ți-ai lăsat
Din culori și poezie
Ce le-aveai pe deal, în sat,
In a mea copilărie?

Prins de vis, în foișor,
Incercam să strâng culoare
Ce deosebea ușor
Deal de vii și de răzoare

Și-am crezut mereu că ești
Doar pastel și acvarele,
Care-aduci, cu vechi povești,
Noi nuanțe, noi penele.

Astăzi pari un surogat
In orașul nostru mare,
Ce, deși așa bogat,
Loc de tine nu mai are.

Sau poate că tu nu vii,
Pe asfalt și pe șosele,
Și-ai rămas pe deal, în vii,
Și în gândurile mele.

PLOAIE DE CRĂCIUN

Ninge, plouă,
Față nouă
Se prelinge,
Iar când ninge
Depe față
Cade ghiață,
Sau se duce,
Pe uluce,
Si'n coșare.
De nu are
Loc de joacă,
Pe la toacă,
Strânsă roată,
Cade toată;
Prea sunt ude
Si zălude.

Ninge, plouă,
Stropu'n două
Se desparte
Si pe-o carte
Lăcrămiază.
La amiază,
Lăcrămi pică
Pe-o furnică
Si-alte noi
Cad cu ploi;
Ning și plouă,
Câte două.
Plouă 'ntr'una
Cât e luna,
Plouă șoapte
Zi și noapte.

MOLDOVEI

Coboară Doamne harul Tău,
Dă-mi rouă'n gene spre iertare,
Să-mi umezească uscăciunea
Din ochii ce privesc pe zare.
Ajută-mă să'nlătur ura,
Iertând, să pot a înțelege
Dece stăpână e minciuna,
Si nu o fulgeri cu-a Ta lege.

Dece-ai lăsat Moldova mândră
Să fie'n sfârtecare nouă,
In lăcrămi fiecare parte,
Eu să le plâng pe amândouă?
Din pitorescul de-altă dată
Si din belșug de încântare,
Tu ai adus pustiu și lăcrămi,
Ruina sfintelor altare.

Icoane vechi și roase biblii
Stau tăinuite fără vină,
Fără speranță ca vre-odată
S'apară iarăși la lumină.
Tractoare trec prin cimitire
Ca peste cruci colhoz să'nscrie
Si să dispară tot trecutul
Intr'un prezent de nebunie.

Cei ce trăiesc, cei ce îndură
Jugul și lanțul de'nrobire,
La ce-i mai lași să se frământe
Si de voința-Ți să se mire?
Ei, ce de veacuri tot cântară
Si'n hori s'au prins la sărbătoare,
Stau veșnic muți. Parc'ar fi sfinții
Ce-au coborît din fresti de-altare,

Dece din miile de drumuri
Din nepătrunsa legii Tale,
Celor mai buni din fii-Ți Doamne,
Le-ai dat cea mai spinoasă cale?
Cât vrei ca soarta să-i lipsească
De o Moldovă de-altădată?
Dorești ca toți martiri s'ajungă
Intr'o istorie uitată?

Nu mă revolt. Cu umilință
Mă 'nchin în fața voiei Tale
Cerând răgaz s'ajung odată
Să văd pe drumuri siderale
Sclipind luceafărul Moldovei
Deasupra zimbrului, pe stemă,
Iar lăcrămile de-azi s'ajungă
A libertății diademă.

VERTICALE

Imi reazăm gândul de-un stejar
Să-mi cresc din el, în clipoșire
De râu sprințar, o amintire
Cu zâmbet în sclipiri de jar
Ce se înalță săgetând
Prin inimă și-același gând.

Si-mi reazăm inima de nori,
Ca să plutesc în depărtare,
Prin ireal și basm, cărare
Să pot s'aștern printre cocori;
Si să întorc, în sens invers,
Prin amintiri, un univers.

Mă reazăm tot, sclipiri de-argint,
Vegheri de pași ce nu au urmă.
Si păstorind cereasca turmă
Cutez cărări prin labirint.
Beții de vis, beții de dor,
Se țese-al stelelor covor.

ÎN CĂUTARE

Gânduri de mătase și gânduri de spini,
Impletesc cunună
Si în lanț s'adună,
Pironind pe ceruri draci și heruvimi.

Gânduri zămislite în clipe de luni,
Ce le'ntinzi pe vreme,
Cu gura ce geme,
Căutând în ele, toate să le-aduni.

Si'n mojar de suflet, pentru-amestecat,
Tot frământi durere,
Cu dor și cu vrere
Si cu cele câte ieri te-au fermecat.

Iar când cu privirea cauți în mojar,
Ca s'alegi și scoate
Numai nestemate,
Afli doar cenușe și un pic de jar.

CUPRINSUL

VIENA 1964

Dunăre ... 9
Miez de toamnă ... 11
Senin ... 12
Zile de toamnă ... 13
Rugăminte ... 14
Ţie ... 14
In oraş ... 15
Crăciun ... 16
Ca prima dată ... 16
Răzvrătire ... 17
Din depărtare ... 18
Plouă ... 20
Mărturisire ... 21

NEW YORK 1965

Viaţă ... 25
Umbre ... 26
Destrămare ... 26
Soare ... 27
Tot ţie ... 27
Bucurie ... 28
Amar ... 30
Gând de Crăciun ... 31
Cine? ... 32
Fugi ... 32
Crăciun (II) ... 33
Regrete ... 34

NEW YORK 1966

In grădină ... 37
Muşcata mea ... 38
De odinioară ... 39
A fost odată ... 40
Hudson River ... 42
Speranţă ... 43
Culori ... 44
Pentru ei ... 45
Dimineaţa ... 46
V'am pierdut ... 48
In zori ... 49
Vrăji ... 50
Gânduri ... 51
Teamă ... 51
Rămăşiţe ... 52
Rugă ... 53
Răspuns ... 54
O mână de nebuni ... 55
Instantanee de toamnă ... 56
Ploaie ... 57
De Crăciun ... 58
Moş Crăciun ... 59

NEW YORK 1967-1968

Nu mai plânge mamă ... 63
Rugăciune ... 64
Nedumerire ... 65
Poemul cuvântului ... 66
Transilvanie! ... 68
In pribegie ... 70
Tatăl nostru ... 71
Indemn ... 72
Românie glie sfântă ... 73
Cărare ... 74
Pecete ... 76
Aceiasi toamnă ... 77
Joacă ... 78

NEW YORK 1969-1970

Dela Daci până la noi ... 81
Cioburi ... 82
Insomnie ... 83
Culori de toamnă ... 84
Ploaie de Crăciun ... 85
Moldovei ... 86
Verticale ... 88
În căutare ... 89
Cuprinsul ... 91

Tiparirea s'a termnat în luna Ianuarie 1974
în atelierele Artes Gráficas Benzal
S'au tras 1.000 exemplare

MADE IN SPAIN

Biografie Ștefan Gh. Theodoru

Scriitorul Ștefan Gh. Theodoru s-a născut în 11 iunie 1921 la Brăila. Tatăl său a fost inginer constructor și este urmașul unei vechi familii românești, iar mama este descendentă a unuia dintre căpitanii de panduri ai lui Tudor Vladimirescu.
La vârsta majoratului opteaza pentru profesia pe care a avut-o și tatăl său, urmând Facultatea de Construcții din cadrul Școlii Politehnice din București, pe care a absolvit-o în anul 1946. În timpul vacanțelor a participat la instrucție în cadrul unei unități de elită a Armatei Române, Regimentul Pionieri-Gardă. În vara anului 1944 participă , având gradul de sergent t.r., la consolidarea și apărarea liniei de fortificații Focșani – Nămoloasa. Pe timpul întoarcerii armelor și-a comandat cu competență și curaj subordonații, fapt ce a făcut ca subunitatea pe care o comanda să nu aibă nici o pierdere. Datorită meritelor dovedite pe front, ulterior a fost avansat până la gradul de maior în rezervă.
După război, paralel cu activitatea de constructor, Ștefan Gh. Theodoru se afirmă și în plan literar, debutând cu piesa de teatru Un drac de fată, premiată în cadrul concursului organizat de Cinematografia Română în anul 1952. Mai scrie, până la plecarea din țară în anul 1964, și alte piese, dintre care Un urs, o vulpe și o singură coadă este jucată pe scena Teatrului de Stat din Timișoara. După o pauză de aproape patru decenii va reveni la dramaturgie, publicând în jur de 20 de piese, reunite în seria de Teatru: vol.I, Editura Garamond, 1993; vol.II, Editura Tempus, 1995; vol.III, Editura Tempus, 1997, vol.IV, Editura Societății Temus 1998...
După emigrarea sa în anul 1964 în S.U.A, își continuă cu succes profesiunea de inginer, cariera științifică fiindu-i marcată de brevetarea în anul 1981 a unei importante invenții și de alegerea sa ca menbru al Societății Inventatorilor Americani (1981) și al Academiei de Științe din New York(1993). După aproape un deceniu de la plecarea din țară își publică primul volum de Versuri în 1973, tocmai la Madrid, în Spania,unde a găsit o tipografie care dispunea de semnele diacritice românești.A Wallachian flag și Versuri , vol.II îi apar câțiva ani mai târziu la New York.
Începând din 1993, scriitorul Ștefan Gh. Theodoru vine anual în țară, publicându-și de fiecare dată câte două, trei volume de proză, teatru, istorie sau poezie. După reluarea legăturii cu țara, a devenit unul din membrii marcanți ai Societății Române de Haiku. Cele trei cărți de haiku și senryu, publicate în trei limbi, română, engleză si franceză – Întâlnire în amurg, Traista cu stele, Centum - l-au făcut cunoscut printre cititorii genului din țară și de peste hotare. De asemenea, ca poet de haiku a primit câteva premii prestigioase în Japonia și România. Totodată, Ștefan Gh. Theodoru are o contribuție remarcabilă în promovarea poemului într-un vers, replică românească la haiku-ul japonez, creată de poetul Ion Pillat. Volumul de poeme într-un vers al lui Ștefan Gh. Theodoru, Șoaptele nucului bătrân (Editura Amurg Sentimental, 2001) se numără, alături de cărțile lui Dan Florică și Dumitru Radu, printre cele mai valoroase lucrări din acest domeniu.

Ion Rotaru îi consacră în O istorie a literaturii române, vol.5 (Editura Niculescu, 2000) mai multe pagini, dând o înaltă apreciere haiku-urilor sale, superioare poeziilor de factură clasică: „Ștefan Theodoru este unul dintre cei mai meșteri poeți de haiku...Terținele lui (5-7-5) sunt mai întotdeauna de o simplitate și percutanță absolut directe, imediată a perceperii realității fixată în vers cu cea mai mare ușurință și naturalețe.”

Dintre cărțile autorului mai consemnăm:

La lumină, Poeme-Poems, Editura Autorului, New York, București,1993.

Odiseea unui cuget, Poeme-Poems, Editura Autorului, New York, București, 1993.

Fata fără glas, Nuvele, Editura Garamond, București, 1993.

Un milionar nebun, roman, Editura Tempus, București, 1996.

Genius, povestire, Editura Tempus, București, 1996.

Născută în castelul lui Dracula, roman, Editura Tempus,București, 1997.

Adam și soțiile sale, roman, Editura Societății Tempus, București, 1997.

Mărul din poveste, basm ilustrat, Editura Societății Tempus, București, 1998.

Iac’așa, nuvele, Editura Societății Tempus, București, 1999.

Drapelul de margine, Un drapel românesc necunoscut – An unknown Romanian flag, Editura Societii Tempus, București , 1999.

Stefan Gheorghe Theodoru Edit Profile

writer civil engineer

Stefan Gheorghe Theodoru, Romanian Civil engineer, writer. Member American Romanian Relief Foundation, New York Academy Sciences, Romanian General Engineering Association (court technical expert 1948, 64), Professional International Journalists Union Romania, International Writers Association Ohio, International Association RomanianWriters & Artists Georgia, American Legion, Romanian Vexilologic Society.

Background

Theodoru, Stefan Gheorghe was born on June 11, 1921 in Braila, Romania. Came to the United States, 1965. Son of Alexandru and Georgeta (Iovitz) Theodoru.

Education

Degree in Civil Engineering, Politech. Institute, Bucharest, Romania, 1947.

Career

Civil engineer, Romanian Government, Bucharest, 1947-1964; civil engineer, Rella et Company, Vienna, Austria, 1964-1965; civil engineer, Hydrotech. Corporation, New York City, 1965-1966; civil engineer, Leon Selzer Association P.E.C.P., New York City, 1966-1976; civil engineer, private practice, Long Island City, New York City, since 1976.

Achievements

- Stefan Gheorghe Theodoru has been listed as a notable Civil engineer, writer by Marquis Who's Who.

Works

- **book**
  - *A Wallachian flag*

Membership

Member American Romanian Relief Foundation, New York Academy of Sciences, Romanian General Engineering Association (court technical expert 1948, 64), Professional International Journalists Union Romania, International Writers Association Ohio, International Association Romanian Writers and Artists Georgia, American Legion, Romanian Vexilologic Society,

Romanian Academy Society Münich, Society of America Inventors, Haiku Society of America, Haiku Society Romania, Constanta Haiku Society Romania.

Connections

Married Nina Bogos, January 31, 1945. Children: Alexander, Radu.

Father:
Alexandru Theodoru

Mother:
Georgeta (Iovitz) Theodoru

Spouse:
Nina Bogos

child:
Alexander Theodoru

child:
Radu Theodoru